

Дума

Іван Мазепа

Всі покою щиро прагнуть,
А не в єден гуж всі тягнуть;
Той направо, той наліво,
А все, браття, тото диво!
Не маш любви, не маш згоди
Од Жовтої взявши Води,
През незгоду всі пропали.
Самі себе звоювали.
"Ей, братища, пора знати,
Що не всім нам панувати,
Не всім дано всеє знати
І річами керувати.
На корабель поглядімо,
Много людей полічимо!
Однак стирник сам керує,
Весь корабель управує.
Пчулка бідна матку має
І оної послухає".
Жалься, Боже, України,
Що не вкупі має сини!
Єден живе із погани,
Кличе: "Сюда, Атамани!
Ідім Матки ратовати,
Не даймо їй погибати!"
Другий Ляхом за грош служить,
По Вкраїні і той тужить:
"Мати моя старенькая!
Чом ти велми слабенькая?
Розно тебе розшарпали,
Гди аж по Дніпр Туркам дали.
Все то фортель, щоб слабіла
І аж вкінець сил не міла!"
Третій Москві юж голдує
І ей вірне услугує.
Той на Матку нарікає,
І недолю проклинає:
"Ліпше було не родити,

Ніжли в таких бідах жити!"
Од всіх сторон ворогують,
Огнем-мечем руїнують,
Од всіх не маш зичливости,
Ані слушной учтивости:
Мужиками називають,
А подданством дорікають.
"Чом ти братов не учила,
Чом од себе їх пустила?
Ліпше було пробувати
Вкупі лихо одбувати!"
Я сам бідний не здолаю,
Хиба тільки заволаю:
"Ей, Панове Єнерали,
Чому ж єсьте так оспалі!
І ви, Панство Полковники,
Без жадної політики,
Озмітеся всі за руки,
Не допустіть горкой муки
Матці своїй больш терпіти!
Нуте врагов, нуте бити!
Самопали набивайте,
Острих шабель добувайте,
А за віру хоч умріте,
І вольностей бороніте!
Нехай вічна буде слава,
Же през шаблі маєм права!"